

Miközben nézem a Vadászmese című tévéfilmet, az az érzésem, hogy még az [Ábel a rengetegben](#)

né

I is rosszabb filmet látok, közben meg nem hiszem el, hogy 2014-15-ben járunk. A

Sütő András

novelláiból készített film sajnos annyira nem sikerült, nemhogy kritikát, de egyszerű filmajánlót is talán még csak egyszer írtak róla. Az Ábel-trilógiához hasonlóan – szakács metaforával élve – az alapanyag jó, a fűszerek is elfogadhatóak, talán a főzési módszer is, de maga a „kreálmány”, ami az asztalra került, egyszerűen fogyaszthatatlan.

által alakított Mihályka fejénél két kosár tojás van, egy másik kameraállásban pedig nincs ott egyik kosár tojás sem. Közben a szekér nem áll meg, hogy letennék a pakkot, hanem halad. Ezek apróságok, de innen már nem lehet komolyan venni a filmet.

A színész szerepében

A vadászokat alakító **Gáspár Attila – Szélyes Ferenc – Nagy István** hármassza, néha túlátssza a szerepét, akárcsak kollégájuk, a nagyapát alakító

Gyórfy András

. Nem csoda, hiszen erdélyi magyar színészek nagyon kevés alkalommal jutnak filmszerephez, egyszerűen nem osztanak ki rájuk ilyet, hiába játszik zseniálisan

Bogdán Zsolt

vagy

Mátray László

és még folytathatnám a sort Pálfi Tiborral vagy

Hatházi András

sal. Marad a színház, az pedig nem olyan, mint a film, nem ehhez vannak szokva a színészeink, így könnyen túlmennek a feladaton, hiába veszik fel sokszor az adott jelenetet.

Idekívánkozik az említett diákszereplők, Kiss Szabolcs és Horváth Kriszta játéka is: nagy odaadással, nagyon lelkesen csinálták, biztosan nagy kihívás és nagyon nehéz lehetett a szövegtanulás és a forgatás, de ha egész Erdélyben nem találtak náluk felkészültebbet ezekre a szerepekre, akkor vagy a szereplőválogatás nem volt rendben vagy pedig óriási baj van a diákszínjátszással a romániai magyar középiskolákban.

A színészek közül egyedül talán **Bányai Kelemen Barna** nyújtja azt, amit kell: a mogorva, de nem rosszindulatú székely embert a maga természetességében. Nem holmi mesésített, fufangosnak bejelzőött Ábel-székelyt, hanem olyan karaktert, amilyennel valóban találkozhat a Székelyföldre látogató magyarországi turista.

Székely bácsi, hehe

Kicsit az az érzésem, hogy ez a film még mindig azt a sztereotípiát erősíti, amit már a kilencvenes évek közepén magunk mögött kellett volna hagynunk: hogy a székely kizárólag vadregényes tájakon lakik, furcsán beszél és gondolkodik, pálinkát iszik és a medvével kel és fekszik.

Az is borzasztóan sült el, ahogy a színészek egyike-másika megpróbálta utánózni az itteni nyelvjárásokat, nem lehet természetes azok számára, akik itt élnek és helyel-közzel az élő beszédet hallják. Maximum a folyamatosan a múltba révedő, a székely embert hiperbolizáló, idealizáló helyi vagy magyarországi nézők számára lehet mulatságos vagy szórakoztató, komolyan vehető film.

Mindent összevetve: sikerült a kilencvenes években készített Ábel-trilógiát is alulmúlni. Szerencsére a Vadászmesét talán egyszer vetítette a Magyar Televízió, kevesen láthatták. Pedig **András Ferenc** nem rossz rendező, a [Veri az ördög a feleségét](#) például egy kiváló és majd negyven év távlatából is egy nézhető, élvezhető filmszatíra, nem beszélve több dokumentumfilmjéről. De a Vadászmesé tényleg mesekategória.

Vadászmese

(magyar tévéfilm, 70 perc, 2014)

Rendezte: András Ferenc

Szereplők: Győrfy András, Kiss Szabolcs, Horváth Krisztina, Gáspárik Attila, Szélyes Ferenc, Nagy István, Tóth Árpád, Berekméri Katalin

Forgatókönyvíró: András Ferenc

Dramaturg: Kincses Elemér

Operatőr: Kurucz Sándor